

výjimečnou. Nutno k tomu též uvážit, že zákon chrání nájemníky proti libovolné výpovědi, pokud je této ochrany výslovně nezabývá. Je nesporné, že veškeré místnosti, obytné i obchodní, byly najaty jednou smlouvou, za jednotné nájemné. Tomu-li tak, lze zrušit nájemní smlouvu jednostranně výpovědí jen v celém jejím obsahu, t. j. jen v příčině celého nájemního předmětu, nikoli jen v příčině jeho části, neboť na předmětu nájmu jako podstatné náležitosti smlouvy (§ 1094 obč. zák.) nelze jednostranným projevem, jakým je výpověď, nic měnit, a nelze tedy libovolně najatou věc výpovědí obmezovati, pokud ovšem zákon sám nestanoví výjimky, jak se stalo v § 1 č. 16 (nyní § 1 č. 16) zákona o ochraně nájemníků. Správnost názoru toho plyne také z úvahy, že na př. živnostníku, jenž najal byt a provozovnu, z pravidla na tom záleží, aby měl oboje pohromadě. Ježto obchodní místnosti žalované jsou dosud pod záštitou zákona na ochranu nájemníků a místnosti ty byly najaty spolu s obytnými místnostmi jednou smlouvou, nelze žalované dáti dosud výpověď ani z celé ani z části nájemní smlouvy.

Čís. 14013.

Byly-li v téže žalobě zažalovány směnky, z nichž některé převyšovaly 20.000 Kč, jiné zněly na 20.000 Kč, nelze usnesení prvního soudu, jímž po podání směnečných námitek k návrhu žalobce bylo nařízeno oddělené jednání v příčině směnek po 20.000 Kč před samosoudcem, v příčině směnek převyšujících 20.000 Kč před senátem, — napadati rekurem.

(Rozh. ze dne 6. prosince 1934, R II 554/34.)

Žalobkyně zažalovala touž žalobou 11 směnek, z nichž 3 zněly na peníz 20.000 Kč přesahující a 8 znělo na 20.000 Kč. Proti směnečnému platebnímu příkazu podal žalovaný námítky a v nich uplatnil nepřislusnost soudu, ježto v téže žalobě byly spojeny směnky znějící na peníz 20.000 Kč převyšující se směnkami tento peníz nepřevyšujícími. Žalobce navrhl k odstranění těchto vad, aby řízení bylo odděleně provedeno v ten způsob, že o námitkách v příčině směnek nepřevyšujících 20.000 Kč soudní řízení provede a rozhodne samosoudce a v příčině směnek 20.000 Kč převyšujících senát. Soud, senát, při ústním přelíčení tomuto návrhu žalobcovu vyhověl a usnesl se, že řízení bude odděleně provedeno v ten způsob, že o námitkách v příčině směnek nepřevyšujících 20.000 Kč soudní řízení provede a rozhodne samosoudce a v příčině směnek 20.000 Kč převyšujících senát. Rekursní soud odmítl rekurs žalovaného, ježto napadené usnesení je opatřením upravujícím řízení, proti němuž není po rozumu § 186 druhý odstavec c. ř. s. samostatného opravného prostředku.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Rekurent vytýká napadenému usnesení právní mylnost, leč činí tak neprávem. Soud první stolice usnesením ze dne 10. července 1934 nařizujícím odděleně řízení v příčině devíti směnek, při nichž u žádné předmět sporu nepřevyšoval 20.000 Kč, rozhodnutí samosoudcem, kdežto o ostatních třech směnkách po 25.000 Kč měl řízení provést a rozhodnouti senát, učinil opatření, by o nárocích vznesených v téže žalobě bylo jednáno odděleně podle § 188 c. ř. s. K opatření takovému byl senát oprávněn již vzhledem k návrhu žalobkyně, učiněnému v přípravném spise. Takové opatření není podle druhého odstavce § 192 c. ř. s. odporovatelné, a proto právem byla stížnost žalovaného odmítnuta a vývody dovolacího rekursu nejsou s to, by vyvrátily správnost napadeného usnesení. Nesejde na tom, že o směnečné žalobě byl vydán jediný směnečný platební příkaz a že v důsledku tohoto opatření budou o směnečných námitkách odděleně jednati a rozhodovati jednak senát, jednak samosoudce, poněvadž předmětem sporu jsou směnky, skripturní akty, z nichž každý je svou povahou samostatný, a této samostatnosti nepozbyl tím, že byl spojen v téže žalobě, a že k rozhodování o každém z nich je věcně příslušný týž sborový soud.

Čís. 14014.

Po zahájení vyrovnacího řízení o dlužníkově jmění jest exekuce nepřipustná podle § 12 vyrovnacího řádu ze dne 27. března 1931, čís. 64 sb. z. a n. a § 39 čís. 2 ex. ř. K této překážce jest přihlížeti z úřadu a musí k ní přihlížeti i rekursní soud, dozvědév se o ní z přípustného opravného prostředku, byť i povolujícímu soudu známa nebyla; nejde o nepřipustnou novotu v rekursním řízení.

(Rozh. ze dne 6. prosince 1934, R II 589/34.)

Usnesením ze dne 2. května 1934 povolil soud první stolice exekuci na základě rozsudku ze dne 21. října 1932. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. D ů v o d y: Podle § 12 vyr. ř. nelze po zahájení vyrovnacího řízení na dlužníkových věcech nebo právech pro pohledávky, které nemají přednostního práva, nabytí soudcovského práva zástavního nebo uspokojovacího. Usnesením krajského soudu v Trenčíně ze dne 10. dubna 1934 bylo o jmění povinné strany zahájeno vyrovnací řízení. Ježto nejde o pohledávku, která má přednostní právo, a je tedy dotčena vyrovnacím řízením, neměla býti podle § 12 vyr. ř. k vydobytí této pohledávky povolena exekuce zabavením dlužníkovy pohledávky za poštovním šekovým úřadem.